

 Ovaj tekst smo preuzeli sa web portala www.minber.ba

Nakon što sam pročitao ovaj tekst nisam mogao a da ga ne objavim na ovoj stranici i da tako omogućim da i veći broj sestara pročitaju ovaj tekst koji je tako fino napisao brat Aid, molim Allaha da ga nagradi najvećom nagradom, jer ovaj tekst zaista pokazuje kako je Allah dž.š. uzdigao ženu sa islamom i dao joj počasno mjesto dok je ponižio one koji se suprostavljaju islamskim principima, a što je još žalosnije one i ne vide da su ponižene, molim Allaha da ih uputi napravi put i da spoznaju vrijednosti islamskog života, amin.

administracija

Dok sam u ranim jutarnjim satima odlazio na posao, susreo sam ženu koja je u naružju nosila svoje

dvogodišnje dijete. Valjda ga nosi na šivanje. Dijete je bilo umotano u deku i još je vrsto spavalo. Vani je bilo jako hladno. Žena je koračala ćurno, ali teško i mrzovoljno. Radi u mini marketu u blizini moje kuće. Žuri na posao. Prosječno radi desetak sati dnevno, a kada želi slobodan dan, onda ga unaprijed mora naraditi na način da zamjeni kolegicu i jedan šitav dan radi skoro punih petnaest sati. Žef je dobar i velikodušan, pa većinom to odobri, samo se mora upitati u vrijeme kad je dobre volje. U suprotnom galami, više a ponekad i psuje. Ma nema veze. Sve to ide u opis radnog mjesta. Njena plata je oko 500 km. šivanje djeteta plati 150 km, 150 km joj ode na njene i muševne cigarete, a skoro šitav ostatak za ratu mikro kredita kojeg su podigli prošlog ljeta kako bi otišli na more. Sjetio sam se svoje jadne, nezaposlene supruge, koja većinu dana provodi u kući kod djece. Imaju u vidu da ne radi, i da ne mora ujutro rano na posao, uskraćeno joj je redovno uživanje u svježem jutarnjem zraku. Ona svoju djecu ne mora nositi na šivanje. šiva ih sama. Kako grozno i nazadno. Odspava dokle želi, a onda ustane. Slijedi doručak, kahva, pospremanje po kući... Strašno. Ne mora ni slušati gunjanje mrzovoljnog šefa, niti provokacije bezobraznih potrošača. Jadnica. Nikada svome slušnom aparatu neće priužiti luksuz percipiranja masnih psovki, galame i omalovažavanja, a njen organizam teško da će tim povodom osjetiti blagodarni učinak nekog antidepressiva.

Sirotica.

Moja supruga nema ni tu privilegiju da se odmara od vlastite djece. šitav dan mora brinuti o njima te nadzirati njihovo ponašanje. Jadnica. Žena koju sam spomenuo je sretnica. Svaki dan u prosjeku po deset sati ne vidi svoga dvogodišnjeg sinčića. Ne mora slušati njegov plač i dosadno dozivanje mama, mama... Ne mora ga ljubakati, maziti, tepati mu i govoriti toliko dosadne i olinjale rečenice koje brižne mame već

generacijama govore svojoj djeci: lutko moja, šerero moj, dušo moja... Sretnica. Ne mora ga čak ni presvlačiti u tih desetak sati. Divota. Neka to radi žena koja je za to plaćena. Ona će to svakako uraditi bolje i s mnogo više pažnje od njegove mame.

A kada njen sin poraste i pođe u školu, neće morati gubiti sate i dane pojašnjavajući mu kako se piše i šita, kako se sabira i oduzima, i neće morati pregledati kako je uradio tu dosadnu domađu zadaću. Sve to će umjesto nje obavljati neko drugi. Ona će uživati u svome poslu.

Usluživati će mušterije raznih profila, redati artikle i testirati market, nositi male vreće bračna od 25 kg, a uz pomoć kolegice i vreće pšera od 50 kg. Šef je dobar i pažljiv pa je pripremio da nijedna radnica ne smije sama nositi vreću od 50 kg. Ipak, kičma je osjetljiva a davanje bolovanja radnicima mu baš ne ide u prilog. Tržište rada je nemilosrdno. A i država hoće svoje... Uz sve to, ova radnica će razmišljati o tome kako je sretna što ima svoj lijepi posao i što ne gubi vrijeme u čekaonici i pazi na vlastito dijete. A moja žena? Jadnica. Ona svakom djetetu mora pomagati pri pisanju domaće zadaće, spremati im sendviče, pratiti ih u školu, strpljivo podnositi njihove zagrljaje i poljupce pri odlasku... Katastrofa. Ima gotovo trideset godina, a još s djecom ponavlja tablicu množenja.

I kada je hrana u pitanju, žena iz marketa je opet u velikoj prednosti. Nakon deset dugih sati provedenih na nogama, iz marketa kući za večeru ponese pačtet, salame i već otvrdnutih kifli. Šef ih radnicama daje upola cijene, jer ih sutra ionako niko neće kupiti. (Ponekad ih baca, a ponekad prerađuje u krušne mrvice) Divota. Ova žena skoro nikada ne mora kuhati, niti u ljetnim danima kuhanjem zagrijavati ionako sparan stan. S mužem koji je umoran do kraja posla neće namazati jednu ili dvije kifle s pačtetom na akciji (jer joj uskoro istjeće rok) te ih u slast pojesti. Na slišan način će doručkovati, a suhi obrok jede i na poslu u vrijeme ručka. Predivno. Moja jadna supruga mora praviti jelo. Skoro svaki dan. Kuhati porbe, razvijati pite, praviti domaće kolače koji se ne isplate. Jadnica. Ni ja ni ona nemamo nešto priliku uživati i uživati u suhomesnatih proizvodima. A tako su zdravi, ukusni, jeftini, primamljivi...

A kada dođe godišnji odmor koji traje itavih petnaestak dana, spomenuta žena opet uživa. Muža ionako već godinama viđa jednom dnevno, nekad ujutro, a nekad navečer, zavisno od smjena u kojima rade tako da joj uopće ne nedostaje kada ga nema, čak štaviše, uživa bez njega. Dosadan joj je. Gotovo da ga više ni ne poznaje. Skoro pa su stranci. Na godišnjem odmoru on više vremena provodi sa svojom ekipom u obližnjem kafiću nego s njom i djetetom. Gledaju utakmice na velikom plazma ekranu. Moja žena je opet zakinuta. Na godišnjem joj dosužujem više nego inače. Većinom sam u kući cijeli dan i umjesto dotadašnjih jedne ili dvije kahve koje smo pili zajedno, sada ih ispijamo po nekoliko. Dosažujem joj i previše. O fudbalu ne znam gotovo ništa. Svjetsko prvenstvo je bilo i prošlo, a ja nisam pogledao niti jednu jedinu utakmicu. Strašno. Moja supruga se vjerovatno to stidi i priznati. Ne može se uključiti u priču poznanica koje s oduševljenjem pričaju kako im muševi svakodnevno po nekoliko sati gledaju utakmice, a one tada za sebe i djecu imaju svo vrijeme ovog svijeta. Jadna moja žena...

Žene koje nisu zaposlene i koje po mjerilima modernog doba nisu emancipirane, pored nabrojanih, uskraćene su za još stotine vrsta raznih duševnih i fizičkih uživanja i privilegija koje im pruža savremeni društveni poredak. Jadnice jadne. Na svu sreću, moja žena još uvijek nije svjesna svih blagodati u kojima žive milioni emancipiranih žena diljem svijeta, koje rade i zarađuju, koje ne robuju kući ali robuju poslu, koje odbijaju da im šefira mušali prihvaćaju da im šefiraju direktori, poslovođe i drugi razni poslodavci. Zašto, ona je vrlo zadovoljna životom kojeg živi. Jadnica. Dok god bude u zatvoru svoje kuće opterećena obavezama koje su joj kao majci i supruzi stavljene na teret, društvo će biti zakinuto za još jednu od

mnogobrojnih modernih žena koje su zarad ženske emancipacije i potpune ravnopravnosti među spolovima bile spremne da dignu svoj glas (i pokažu stas!), te muškom oportunizmu i konzervativnim pogledima na svijet jasno i glasno kažu: ne! Jadna moja žena. Uopće nije svjesna šta sve propušta, ali sve dok je tako, ja ću imati suprugu a moja djeca majku. Jadni smo i ja i moja djeca kad nam supruga i majka nije emancipirana. A jadna i ona. Jadna. A žena iz marketa i milioni slični njoj? Blago li se njima! Emancipirane, slobodne, zaposlene, ničim sputane... Imaju svoj posao i svoj dinar. Svoj život dižu punim plućima. Toliko duboko da su se skoro ugušile. Sretnice...
</p><div align="justify"></div>Musa Aid, 20. Šaban 1431 h.g.